

ΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΤΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπὸ τῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβλὴ Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ. Ἀννίου. (Συν). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια τῆς «Βασιλίσσης Μαργώ»). — ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, διήγημα, μεταφράσις Γ. Κ. Σφήκα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑκαταχίταις 6.
Ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἄλλ' ἔδω εἴμεθα τουλάχιστον ἐξησφαλισμένοι ὅτι μένομεν μόνοι. . . (Σελ. 35).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΒΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίου

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον.]

Τὸ αἴτιον τῆς μεσολαβήσεως τοῦ κόμητος, ἥτις κατ' ἀρχὰς μ' ἐτάραξεν, ἀνεκαλύφθη, μόλις ὁ σίρ Πέρσιβαλ μετεστράφη. Μοὶ ἀπηύθυνε πλῆθος ἐρωτήσεων, δι' ἧς ἡ παρουσία τοῦ φίλου του θὰ τὸν ἐδυσκόλευε, περὶ τε τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ τῶν λόγων τῆς εἰς Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ ἐλεύσεώς της. Ἀπήτησα βραχέως, ἐφ' ὅσον μοὶ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἀβρότης, διότι εἶχον ἤδη ἀποφασίσει ν' ἀποφύγω πᾶσαν

κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἀνταλλαγὴν ἐκμυστηρέυσεων μεταξὺ τοῦ κόμητος Φόσκου καὶ ἐμοῦ. Ἄλλ' ἡ Λαύρα τὸν ἐβόηθησεν ἀκουσίως νὰ πληροφορηθῇ ὅ,τι ἐγνώριζα, ἐρωτῶσα με αὐτὴ περὶ διαφόρων πραγμάτων, τὰ ὅποια δύο μόνον ὁδοὺς μοὶ ἄφινον πρὸς ἐκλογὴν: ἢ νὰ τῷ ἀποκριθῶ, ἢ νὰ φανῶ παίζουσα τὸ ἥμιστον ἐλκυστικὸν καὶ ἀληθὲς πρόσωπον τῆς ἐξ ἀπορρήτων τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. Τούτων πάντων τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν ὁ κόμης ἤξευρεν ὅσα καὶ ἐγὼ περὶ τε τῆς κυρίας Κάδερικ καὶ περὶ τῶν γεγονότων, ἅτινα τὴν παραδόξως μᾶς ἐσχέτισαν πρὸς τὴν κόρην

τῆς Ἄνναν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Χαοτράϊτ συναντήσεώς της, μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ δ' ἐκ τῶν πληροφοριῶν μου παραχθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ ἐντύπωσις μοὶ ἀνεκαλύφθη ὑφ' ἱκανῶς περιεργον ὄψιν.

Ὅσα στενῶς καὶ ἂν εἶνε συνδεδεμένος μετὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ ὅσα ἂν φαίνεται γινώσκων τὰς ἰδιωτικὰς του ὑποθέσεις, εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν ἤξεύρει τίποτε περισσότερον ἀπὸ ἐμὲ περὶ τῆς ἀληθοῦς ιστορίας τῆς Ἄννης Κάδερικ. Τὸ ἀνεξιχνίαστον ἔτι μυστήριον, τὸ περιβάλλον τὴν δυστυχῆ ταύτην, ἀποθάνει διπλασίως ὑποπτόν δι' ἐμὲ ἐπὶ τῇ ἀπολύτῳ πεποιθήσει, ἣν ἔχω ἔκτοτε, ὅτι ὁ σίρ Πέρσιβαλ

τὸ ἀπέκρυψε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στενότερον φίλον του. Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπατηθῆ τις ὡς πρὸς τὴν φλογερὰν περιεργίαν, ἣν προέδιδον ἢ τε στάσις καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ κόμητος, ἐφ' ὅσον ἀπερόφα, οὕτως εἶπεῖν, ἀπλήστως πᾶσαν ἐξερχομένην τῶν χειλέων μου λέξιν. Γνωρίζω, ὅτι ὑπάρχει πολλῶν εἰδῶν περιεργία· ἀλλ' εἰς μόνος ὑπάρχει τρόπος ἐξηγήσεως τῆς περιεργίας, ἣτις σὰς καταλαμβάνει ἀμέσως καὶ σὰς συνταραττει· καὶ τοιοῦτου εἶδους περιεργίαν οὐδέποτε εἶδον ἐπὶ ἀνθρωπίνης μορφῆς οὕτω καταφανῆ, ὅσον ἐπὶ τῆς τοῦ κόμητος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἐνῷ αἱ ἐρωτήσεις καὶ αἱ ἀπαντήσεις διεδέχοντο ἀλλήλας, ἐπανηρχόμεθα βραδεῖ βήματι κατὰ μῆκος τῆς φυτείας.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸν πύργον, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ διεκρίναμεν παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ σταδίου τῆς κλίμακος, ἦτο τὸ ἀμάξιον τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, εἰς ὃ εἶχε ζευχθῆ ἤδη ὁ ἵππος, ἐπιτηρούμενος ὑπὸ θεράποντός τινος, φέροντος ἐφεστρίδα ἱπποκόμου. Ἡ ἐξέτασις τῆς ἐπιστατρίας, ἐὰν ἔπρεπε νὰ πιστεύσωμεν τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο θέημα, εἶχε παραγάγει ἤδη σημαντικὰ ἀποτελέσματα.

— Τί ὠραίος ἵππος, φίλε μου! εἶπεν ὁ κόμης, ἀποτεινόμενος μετὰ τῆς θελκτικωτάτης οἰκειότητος πρὸς τὸν θεράποντα. Θὰ τὸν ὀδηγήσῃτε εἰς περίπατον;

— Ὅχι ἐγώ, κύριε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφεστρίδος του ἐν προφανεῖ ἐκπλήξει, πῶς ὁ κόμης ἠδυνήθη νὰ ἐκλάβῃ αὐτὴν ἀντὶ οἰκιστολῆς. Ὁ κύριός μου θὰ ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ κόμης, ἐκπλήττομαι, πῶς ἀποφασίζει νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν κόπον, ἀφοῦ ἔχει σέ... Καὶ θὰ κουράσῃ ἄρα γε τὸν κομψὸν αὐτὸν ἵππον, ὅστις ἔχει τόσον καλὸν ἐξωτερικόν, καὶ τόσην ὠραιότητα, ὀδηγῶν αὐτὸν εἰς μακρὰν ὀδοποιρίαν;

— Ἀγνοῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ θεράπων· ἀλλ' ὀφείλω νὰ σὰς παρατηρήσω με ὄλον τὸ σέβας, ὅτι ὁ ἵππος οὗτος εἶνε φορβὰς... εἶνε τὸ ἀξιώτερον ζῶον τῶν σταύλων μας. Ὀνομάζεται *Μπράουν - Μόλλυ*... τρέχει ὅσῳ ἀντέχουν αἱ κνήμαι τῆς νὰ τὴν βασταζούν. Συνήθως ὁ σίρ Πέρσιβαλ χρησιμοποιοῖ τὸν *Ἰσαὰκ - Γόρκ* διὰ τὰς συντόμους ὀδοποιρίας...

— Καὶ διὰ τὰς μακρὰς τὴν ἀξίαν αὐτὴν *Μπράουν - Μόλλυ*, ἥς τὸ τρίχωμα εἶνε τόσῳ στιλπνόν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λογικὸν συμπέρασμα, δεσποίνης Χάλκομβ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ζωηρῶς ἐπιστρεφόμενος, ὅπως μοὶ ἀποτεινῆ τὸν λόγον: ὁ σίρ Πέρσιβαλ δὲν μεταβαίνει σήμερον εἰς τὰ περίχωρα...

Δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Εἶχον ἴδια συμπέρασματα νὰ ἐξαγάγω ἐκ τῶν ὑπὸ τὰς ὄψεις μου συμβαινόντων, καὶ δὲν ἤθελον νὰ τἀνακοινώσω εἰς τὸν κόμητα Φόσκον.

— Εἰς Κώμβερλανδ, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν, ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἔκαμε μακρὰν ὀδοποιρίαν περὶ, ἐξ αἰτίας τῆς Ἀννης, ὅπως ἐξετάσῃ τοὺς ἀγρονόμους τοῦ Τόδδς-Κόρ-

νερ. Σήμερον, εὐρισκόμενος εἰς Χαμφίαρ, πρόκειται νὰ κάμῃ ὁμοίαν ἐφ' ἀμάξης ὀδοποιρίαν, πάντοτε χάριν τῆς Ἀννης, ὅπως μεταβῆ καὶ ἐξετάσῃ τὴν κυρίαν Κάδερικ ἐν Βέλιγγχαμ;...

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν πύργον. Ὡς δὲ διηρχόμεθα τὸν πρόδρομον, ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἐξέβη τῆς βιβλιοθήκης καὶ ἦλθεν εἰς συνάντησίν μας. Εἶχε τὸ ἦθος ἐπεῖγον, ἀνήσυχον καὶ ἦτο ὠχρότατος· ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα μὲς ἀπέτεινε τὸν λόγον φιλοφρονέστατα.

— Λυπούμαι πολὺ, ἤρχισε λέγων, ὅτι εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω σήμερον... Πρόκειται νὰ κάμω μακρὰν ὀδοποιρίαν δι' ὑπόθεσιν τινα, μὴ ἐπιδεχομένην ἀναβολήν. Θὰ ἐπανέλθω αὐριον ἐνῶρίς· ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσω θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς σὰς ὠμίλησα τὸ πρωτὶ. Λαύρα, μοὺ κάμνεις τὴν χάριν νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην; Δὲν θὰ σὲ ἀπασχολήσω παρὰ ἐν ἡ δύο λεπτά... Πρόκειται περὶ καθαρῶς οἰκιακῆς ὑποθέσεως... Κόμησσα, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς ἐπίσης νὰ σὰς ταράξω. Ἡ κόμησσα καὶ σεῖς, Φόσκει, μοὶ εἰσθε ἀπαραιτήτοι, ὅπως πιστοποιήσῃτε μίαν ὑπογραφήν, καὶ τίποτε περισσώτερον... Εἰσέλθετε, σὰς παρακαλῶ, θὰ τελειώσωμεν ἀμέσως!...

Καὶ ἐνῷ παρήρχοντο ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, αὐτὸς ἐκράτει τὴν θύραν ἀνοικτήν. Ἐπειτα, διελθὼν τελευταῖος, ἐκλείσεν αὐτὴν ὀπίσω τοῦ ἡσυχως.

Ἀπέμεινα οὕτως ἐπὶ στιγμήν μόλις, ὀρθία ἐν τῷ προδρόμῳ· ἡ καρδία μου ἐπαλλε σφοδρῶς καὶ τὸ πνεῦμα μου ἦτο πλήρες ἀγωνιωδῶν σκέψεων. Τέλος ἐβάδισα πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἀνῆλθον βραδέως εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Δ'

17 Ἰουρίον. — Ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ χεὶρ μου ἐξετείνεται διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καλοῦσάν με κάτωθεν τῆς κλίμακος.

— Σὰς παρακαλῶ, κατέλθετε, ἔλεγεν. Πταίει ὁ Φόσκος, δεσποίνης Χάλκομβ, δὲν εἶπαίω ἐγώ! Εὐρίσκει, δὲν ἤξεύρω τί παραλόγους ἐνστάσεις, ὅπως μὴ παραστῆ ἡ σύζυγός του ὡς μάρτυς, καὶ ἀπαιτοῦνται δύο τοιοῦτοι. Ἀναγκάζομαι συνεπῶς νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἔλθητε εἰς τὴν βιβλιοθήκην...

Εἰσήλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. Ἡ Λαύρα μὲς ἀνέμενε παρὰ τὸ γραφεῖον, περιστρέφουσα μετὰ τῶν χειρῶν τῆς μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν θερρινὸν πῖλόν τῆς. Ἡ κυρία Φόσκου, καθημένη πλησίον αὐτῆς ἐπὶ μεγάλης ἔδρας, ἐθαύμαζεν ἀτάραχος τὸν σύζυγόν τῆς, συλλέγοντα μόνον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης ἐν πρὸς ἐν μεμαραχμένα τινὰ φύλλα, καταπιπτοντα ἀπὸ τῶν κοσμούντων τὸ παράθυρον ἀνθέων.

Μόλις ἐφάνην, ὁ κόμης πρέβη, ὅπως μοὶ δικαιολογηθῆ.

— Σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην, δε-

σποίνης Χάλκομβ. μοὶ εἶπε. Γνωρίζετε τὴν ὑπὸ τῶν κυρίων Ἀγγλων δημιουργηθεῖσαν περὶ τῶν ἀγαπητῶν συμπατριωτῶν μου φήμην; Κατὰ τὸν ἀξιότιμον Τζὼν-Μπούλ, ἡμεῖς οἱ Ἴταλοὶ εἴμεθα ὅλοι πονηροὶ καὶ φιλύποπτοι ἐκ φύσεως. Παράδειχθητε λοιπόν, ἂν θέλετε, ὅτι δὲν ἀξίζω περισσώτερον τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν μου. Εἶμαι πανοῦργος Ἴταλός, Ἴταλός φιλύποπτος. Εἶχατε ἤδη περὶ ἐμοῦ τὴν ἰδέαν ταύτην, δὲν εἶνε ἀληθές, φιλιτάτη κυρία; Αἶ, λοιπόν! Ἡ πονηρία μου, αἰ ὑποφίαι μου μὲ ὠθοῦσι νὰ μὴ εὐρίσκω ἀρμόζον νὰ χρησιμεύσῃ ἡ κυρία Φόσκου ὡς μάρτυς τῆς λαίδης Κλαῦδ, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος καλοῦμαι νὰ παίζω τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Ἡ ἐνστάσις αὕτη δὲν περιέχει οὔτε ἕχνος ὀρθοῦ λόγου, διέκοψε λέγων ὁ σίρ Πέρσιβαλ· χαλῶ τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω, ὅτι οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι ἐπιτρέπουσι τῇ κυρίᾳ Φόσκου νὰ βεβαιώσῃ, συγχρόνως μὲ τὸν σύζυγόν τῆς, τὴν αὐτότητα τῶν ὑπογραφῶν μας.

— Τὸ παραδέχομαι, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης. Οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι λέγουσι «ναί», ἀλλ' ἡ συνείδησις τοῦ Φόσκου, λέγει «ὄχι».

Λέγων δὲ ταῦτα, ἐπέθηκε τὴν μακρὰν καὶ παχεῖαν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στήθους του, καί, ἐν μεγαλοπρεπεῖ χαιρετισμῶ, ἐφάνη ὡς θέλων νὰ παρουσιάσῃ εἰς ὅλους ἡμᾶς τὴν συνείδησίν του, ὡς ἐπίσημον συμπλήρωμα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὀμηγύρεως.

— Τί ἐγγραφον εἶνε τὸ μέλλον νὰ ὑπογραφῆ παρὰ τῆς λαίδης Κλαῦδ, ἐξηκολούθησεν, οὔτε ἤξεύρω, οὔτε θέλω νὰ μάθω. Ἰδοὺ τί ἐννοῶ ὁμῶς: Ἐν τῷ μέλλοντι δύνανται νὰ παρουσιασθῶσι περιστάσεις τοιαῦται, ὥστε νὰ ὑποχρεώσωσι τὸν σίρ Πέρσιβαλ ἢ τοὺς ἀντιπροσώπους του εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῆς μαρτυρίας τῶν δύο παραστάτων κατὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐγγράφου τούτου ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, εἶνε βεβαίως ἐπιθυμητόν, οἱ μάρτυρες οὗτοι ν' ἀντιπροσωπεύωσι δύο γνώμας, ὅπως ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων. Τοῦτο δὲ δὲν εἶνε δυνατόν, ἐὰν ταυτοχρόνως μ' ἐμὲ ὑπογράψῃ καὶ ἡ σύζυγός μου, διότι καὶ αἱ δύο μὲς ἔχομεν μίαν μόνον γνώμην, τὴν ἰδικὴν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ ἐπομένως νὰ μοὶ ἐπιρρίψωσι κατὰ πρόσωπον, ἐν τοιαύτῃ ἢ τοιαύτῃ περιστάσει, ὅτι ἡ κυρία Φόσκου, ἐν τῇ πράξει τῆς σήμερον, ἐνήργει κατὰ διαταγὴν μου, πράγματι δὲ ἦτο μάρτυς γελοῦς. Ἀποβλέπω ἀκριβῶς εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ σίρ Πέρσιβαλ, προτεινῶν νὰ τεθῶσι τὸ ὄνομά μου, ὡς τοῦ οἰκειότερου φίλου τοῦ συζύγου, καὶ τὸ ἰδικόν σας, δεσποίνης Χάλκομβ, ὡς τῆς οἰκειότερας φίλης τῆς συζύγου. Εἶμαι Ἰησοῦίτης, ἂν θέλετε νὰ τὸ ἐκλάβετε οὕτω. — ἄνθρωπος κόπτων τὴν κόμην του τετραγωνικῶς —, μικρολόγος, ἀλλόκοτος. Ὑποθέσατε, ὅτι οἱ δισταγμοί, ὑφ' ὧν κυριεύομαι, εἶνε μάταιοι. Ἀλλὰ δικαίωσάτε με. Φκνητε ἐπικῆς πρὸς τὸν χαρακτήρα μου τὸν ἰταλικόν, δηλαδή δύσπιστον, καὶ τὴν ἰταλικήν, δηλαδή εὐκόλως βεβανιζομένην, συνείδησίν μου...

Ἐχαιρέτισεν ἐκ νέου, ὑπεχώρησε βή-

ματά τινα, και απέσυρε το κύκλου μας την συνειδησίν του μετά της αὐτῆς εὐγενείας, μεθ' ἧς τὴν εἶχεν εἰσαγάγει.

Οἱ δισταγμοὶ τοῦ κόμητος πιθανὸν νὰ ἦσαν ἀξιοὶ ἐκτιμήσεως καὶ λογικοὶ· ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς ἐκθέσεως αὐτῶν ἠΐξανεν, ἀγνωστικῶς, τὴν ἀπέχθειάν μου, τοῦ νὰ περιπλακῶ εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν ὑπογράφουσα. Μόνη ἡ ἐπιθυμία μου νὰ ὑπηρετήσω τὴν Λαύραν ἐχειρίζετο ὅπως μὴ ἀποποιηθῶ ἀμέσως τὴν συμμετοχὴν μου ὡς μάρτυρος εἰς οἰανδήποτε πράξιν. Ἄλλ' ἐν βλέμμα μου ῥιφθὲν ἐπὶ τῆς ἀνησυχου μορφῆς της, μετ' ἠνάγκασε ν' ἀποφασίσω νὰ ῥιψοκινδυνεύσω τὰ πάντα μᾶλλον, ἢ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω, ὅτε τυχὸν θὰ εἶχε τὴν ἀνάγκην μου.

— Λίαν εὐχαρίστως μένω, τῷ ἀπεκρίθην. Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχη ἀφορμὴ τις, ὅπως ἐγείρω καὶ ἐγὼ μικρὸν τινα ἐνστάσιν, δύνασθε νὰ με θεωρήσητε ὡς μάρτυρα.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἔρριψε βλέμμα ἐμφανῶς ζωηρόν, καὶ ἐφάνη ἔτοιμος νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του ἡ κυρία Φόσκου, ἐγερθεῖσα τοῦ ἐδωλίου, ὅπερ κατεῖχεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον συνκνησθῆναι τοὺς τοῦ συζύγου της καὶ ἐν αὐτοῖς ἀνέγνωσε τὴν διαταγὴν τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς αἰθούσας.

— Εἶνε περιττὸν νὰ ποσυρθῆτε, εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ.

Ἡ κυρία Φόσκου ἐζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος νέας διαταγὰς· ὅτε δὲ τὰς ἔλαβε, διεκήρυξεν, ὅτι προὔτιμα νὰ μᾶς ἀφήσῃ μόνους πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ὑποθέσεών μας, καὶ ἐξῆλθε δι' ἀποφασιστικοῦ βήματος. Ὁ κόμητος ἀνῆψε σιγάρον, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ ἄνθη τοῦ παραθύρου καὶ ἤρξατο φυσῶν ἐπὶ τῶν φύλλων τὸν καπνόν, λίαν ἐνδιαφερόμενος, κατὰ τὰ φαινόμενα, νὰ καταστρέψῃ οὕτω τὰ ἔντομα, ἅτινα πιθανῶς ἐπεκράθησαν ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἤνοιξεν ἐμαρσίον τι, χρησιμεύον ὡς βάσις μιᾶς τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ἀπέσυρε μακρὰν περγαμνὴν, διπλωμένην πολλὰς κατὰ μήκος, τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, κατεβίβασε μόνον τὴν τελευταίαν πτυχὴν, καὶ ἐκάλυψε διὰ τῆς χειρὸς τὸ λοιπὸν μέρος. Ἡ ἀνοιχθεῖσα τελευταία πτυχὴ ἔφινε ὀρατὴν μίαν μόνην ταινίαν τῆς περγαμνῆς, ἐντελῶς ἄγραφο, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ μέρος ἦσαν κεκολλημέναι σημαντρίδες τινές. Ὀλόκληρον τὸ ἔγγραφο, τμήμα τοῦ νομικοῦ τούτου κειμένου, ἀπέμενε κεκρυμμένον μεταξὺ τῶν πτυχῶν, ἃς ἡ χεὶρ του ἠμποδίζε ν' ἀνοιγῶσιν. Ἡ Λαύρα μ' ἐκύτταζε καὶ ἐγὼ τῇ ἀνταπέδωκα τὸ βλέμμα· ἡ μορφή της ἦτο ὠχρὰ, ἀλλὰ δὲν προσέδιδεν οὔτε ἐνδοιασμόν οὔτε φόβον.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἔβαψε γραφίδα ἐν τῇ μελανῇ καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ὑπόγραψε ἐδῶ! . . . , τῇ εἶπε, δεικνύων τὴν θέσιν. Σεῖς, δεσποινίς Χαλκομβ καὶ ὁ Φόσκος θὰ ὑπογράψητε κατόπιν, ἐκατέρωθεν τῶν δύο τούτων σημαντρίδων. Πλησίασε, Φόσκει! Δὲν παρίστανται οἱ ἄνθρωποι εἰς νομικὴν πράξιν ῥεμ-

βάζοντες εἰς τὸ παράθυρον καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐξορκίσωσι διὰ τῆς ἀσφυξίας τὰ παράσιτα τῶν ἀνθέων.

Ὁ κόμητος ἀπέρριψε τὸ σιγάρον του, καὶ περῶν ἀμελῶς τὰς χεῖράς του διὰ μέσου τῆς ἐρυθρᾶς ζώνης τῆς βλούζας του, παρατηρῶν δὲ ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, συνηνώθη μεθ' ἡμῶν παρὰ τὴν τραπέζην. Ἡ Λαύρα, ἰσταμένη μετὰ τὴν γραφίδα εἰς τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἄλλο πλευρὸν τοῦ συζύγου της, τὸν παρετήρει ἐπίσης ἀτενῶς. Ἐκεῖνος δὲ, εὐρισκόμενος ἐπομένως οὕτως ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὄρθιος, τὴν χεῖρα πάντοτε στηριζομένην ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῆς περγαμνῆς, ἀπέβλεπε πρὸς ἐμέ, ἥτις τὸν ἀντιμετώπιζον μετὰ τοιαύτης ἀναμίκτου ἐκφράσεως ἀπαισίου ὑποψίας καὶ ἀμηχανίας, ὥστε ὁμοιάζε μᾶλλον δεσμάτην πρὸ τῶν κριτῶν του παρὰ εὐπατρίδην μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του.

— Ὑπόγραψε ἐδῶ! ἐπανελάβε στρέφον διὰ μιᾶς πρὸς τὴν Λαύραν καὶ δεικνύων αὐτῇ διὰ τοῦ δακτύλου ἐν τῶν καταφανῶν μερῶν τῆς περγαμνῆς.

— Τί πρόκειται λοιπὸν νὰ ὑπογράψω; ἠρώτησεν ἐκείνη ἡσύχως.

— Δὲν ἔχω ποσῶς τὸν καιρὸν νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω, ἀπεκρίθη. Ἡ ἀμαξία μου εἶνε πρὸ τῆς θύρας καὶ εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω ἄνευ ἀναβολῆς. Ἄλλως, καὶ ὁ καιρὸς ἂν δὲν μοῦ ἔλειπε, δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ ἐννοήσῃς τίποτε. Εἶνε ἔγγραφο καθαρῶς τυπικόν, πλήρες τεχνικῶν ὄρων, νομικῶν διατάξεων, ὅπως ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. . . . Ἐλα! ἐμπρός! τὸ ὄνομά σου, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄς τελειώσωμεν τὸ γρηγορότερον! . . .

— Τῇ ἀληθείᾳ, σὶρ Πέρσιβαλ, προτοῦ θέσω ἐδῶ τὸ ὄνομά μου, νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ γνωρίζω τί ὑπογράψω.

— Ἀλλὰ λοιπὸν, μήπως αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις ἀφορῶσι τὰς γυναῖκας; . . . Σε βεβαίω, ὅτι δὲν θὰ ἐννοήσῃς τίποτε!

— Ἄφησέ με τοῦλάχιστον νὰ προσπαθῆσω. Ὅταν ὁ κύριος Γίλμωρ εἶχε νὰ κάμῃ τι ἐνδιαφέρον με, πάντοτε μοῦ τὸ ἐξήγει ἐν ἀρχῇ, καὶ ποτὲ δὲν συνέβη νὰ τὸ εὖρω ἀκατάληπτον.

— Σοῦ τὸ ἐξήγει; . . . Τὸ πιστεύω. Ἀφοῦ ἦτο πληρεξούσιός σου, ἦτο καθήκόν του. Ἐγὼ εἶμαι σύζυγός σου καὶ δὲν εἶνε καθήκόν μου. . . Σκοπεύετε νὰ με κρατήσητε ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἐδῶ οὕτω; Ἐπαναλαμβάνω νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι δὲν ἔχομεν καιρὸν ν' ἀναγνωσώμεν τίποτε. . . Ἡ ἀμαξία μὲ ἀναμένει εἰς τὴν θύραν. . . Διὰ τελευταίαν φοράν, θὰ ὑπογράψῃς, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἐκείνη ἐκράτει πάντοτε τὴν γραφίδα· ἀλλὰ δὲν ἔκαμε κανὲν κίνημα ἀναγγέλλον τὴν πρόθεσιν νὰ ὑπογράψῃ κάτωθεν τοῦ ἔγγραφου.

— Ἐὰν ἡ ὑπογραφή αὕτη πρόκειται νὰ μὲ ἀναγκάσῃ ν' ἀναλάβω ὑποχρεώσιν τινα οἰανδήποτε, δὲν ἔχω μικρὸν τι δικαίωμα, ὑποθέτω, νὰ μάθω εἰς τί μὲ υποχρεοῦ; . . .

Ὁ σύζυγός της ἤγειρε τὴν περγαμνὴν

καὶ τὴν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ κινήματος ὀργῆς.

— Ἄς εἰμεθα εἰλικρινεῖς, εἶπεν· εἶχες πάντοτε φήμην ὅτι εἶσαι ἀνυπόκριτος. Μὴ λαμβάνῃς ὑπ' ὄφιν οὔτε τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ, οὔτε τὸν Φόσκον· εἶπέ, φυσικῶτατα, ὅτι δυσπιστεῖς πρὸς ἐμέ! . . .

Ὁ κόμητος ἀπέσυρε τῆς ζώνης του τὴν μίαν τῶν χειρῶν του καὶ τὴν ἐπέθηκε τοῦ ὤμου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἄλλ' οὗτος ἀπηλλάγη διὰ βιαίου κινήματος. Ὁ κόμητος ὅμως, μετὰ τῆς γαλήνης, ἦν οὐδὲν κατώρθου νὰ ταράξῃ, τὴν ἐπανέθηκεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Συγκράτησε λοιπὸν, σοῦ λέγω, αὐτὸν τὸν κακὸν χαρακτήρα σου, Πέρσιβαλ, ἔλεγεν. Ἡ κυρία Κλαῦδ ἔχει δίκαιον.

— Δίκαιον; ἐκαύγασεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἡ γυνὴ ἔχει δίκαιον νὰ ὑποπτεύῃ τὸν σύζυγόν της;

— Εἶνε ἀδικον καὶ σκληρὸν νὰ μὲ κατηγορῆς, ὅτι δυσπιστῶ πρὸς σέ, εἶπεν ἡ Λαύρα. Ἐρώτησε τὴν Μαριάνναν, ἐὰν δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ θέλω νὰ μάθω, ποῖν βάλω τὴν ὑπογραφὴν μου, εἰς τί τὸ ἔγγραφο τοῦτο μὲ ὑποχρεώνει.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ λάβω τὴν γνώμην τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ περὶ τούτου, παρετήρησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἡ δεσποινίς Χαλκομβ δὲν ἐπεμβαίνει εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Δὲν εἶχον ἀνοιξοῖς ἕως τότε τὸ στόμα, καὶ θὰ προὔτιμων κατὰ πολὺ νὰ μὴ ἐλάμβανον τὸν λόγον καὶ κατόπιν. Ἄλλ' ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Λαύρας ἐζωγραφισμένη στενοχωρία, ὅταν μετεστράφη πρὸς ἐμέ, καὶ ἡ αἰθάδης ἀδικία, ἡ καταδεικνυομένη ἐν τῇ διαγωγῇ τοῦ συζύγου της, μόνην διεξοδὸν μοὶ ἄφινον νὰ ἐκφράσω φῆν ὑπὲρ αὐτῆς γνώμην μου, ἀφοῦ οὕτως ἡ ἰδία μὲ προὐκάλεσε

— Συγχαρῆσατέ με, σὶρ Πέρσιβαλ, τῷ εἶπον· ἀλλ' ἀφοῦ πρόκειται νὰ βεβαιώσω τὴν ὑπογραφὴν, νομίζω ὅτι καὶ ἐγὼ κἄπως δικαιοῦμαι νὰ ἐπεμβῶ. Ἡ παρατήρησις τῆς Λαύρας μοὶ φαίνεται κατὰ πάντα εὐλογος· καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμὲ ἰδικιτέρως, ἐγὼ δὲν θάναδεχθῶ τὴν εὐθύνην τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ὑπογραφῆς της διὰ τῆς ἰδικῆς μου, ἐνόσω αὕτη δὲν μάθῃ ἀπ' ἀρχῆς, τί σκοπὸν ἔχει· τὸ ἔγγραφο, ὅπερ θέλετε νὰ ὑπογράψῃ.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ· αὐτὸ λέγεται διακήρυξις εἰλικρινῆς καὶ σαφῆς! Ὅταν σὰς προσκαλέσῃ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του, δεσποινίς Χαλκομβ, σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ τοῦ πληρώσητε τὴν φιλοξενίαν, μεροληπτουσα ὑπὲρ τῆς συζύγου του ἐν ὑποθέσει, ἥτις δὲν ἀφορᾷ εἰς σὰς πασῶς. . .

Ἀνεπήδησα μεθ' ὀρμῆς, ὡς νὰ μὲ εἶχε ραπίσει. Ἄ! δικτὶ νὰ μὴ εἶμαι ἀνὴρ! Ὅτ' ὁ τὸν κατέρριπτα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας του, καὶ θὰ κατέλειπον ἀθώωρει τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ μὴ ἐπανεῖθω ποτὲ εἰς αὐτὴν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Ἄλλ' ἤμην γυνή, καὶ εἶχα τόσῳ βαθεῖαν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Λαύραν!

Χάριτι θεῶν, τὸ πιστὸν τοῦτο αἰσθημα μ' ἐδοήθησε καὶ ἐπανεκάθησα χωρὶς νὰ

εἶπω λέξιν. Ἐγνώριζεν αὐτὴ τοῦλάχιστον τί ὑπέφερα καὶ πῶς συνεκρατούμην! Καὶ ἔδραμε πρὸς με, μὲ τὰ ὄμματα κατὰβρεκτα ὑπὸ δακρῶν.

— Ὡ Μαριάννα! ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸ οὖς μου ἡ μήτηρ μου, ἂν ἔζη, δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε περισσότερον δι' ἐμέ.

— Ἐπάνελθε νὰ ὑπογράψης, τῇ ἐκράυγασεν ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς τραπέζης.

— Εἶναι ἀνάγκη; μὲ ἠρώτησε κρυφίως. Ἄν θέλῃς, ὑπογράψω . . .

— Ὅχι, ἀπάντησα. Τὸ δίκαιον καὶ ἡ λογικὴ εἶνε ὑπὲρ σοῦ. Μὴ ὑπογράψης τίποτε, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃς πρότερον.

— Ἐπάνελθε νὰ ὑπογράψης, ἐπανελάβην ὁ σύζυγός της διὰ τοῦ ἡχηροτέρου καὶ μᾶλλον ὀργίλου τόνου τῆς φωνῆς του.

Ὁ κόμης, ὅστις μᾶς εἶχε παρατηρήσει ἀμφοτέρως ἐν ἀφῶνι καὶ βαθεῖα προσοχῇ, παρενέβη τὸ δεύτερον.

— Πέριβαλ, εἶπεν, ἐγὼ δὲν λησμονῶ ὅτι εἶμαι ἐνώπιον κυριῶν. Σὲ παρακαλῶ, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς καὶ σὺ . . .

Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὡς πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ μὴ δυνάμενος νάρθρωσιν λέξιν. Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ κόμητος, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὤμου του, περιεσφίγγετο βαρμηδὸν περισσότερον, καὶ ἡ φωνὴ του βαρεῖα ἐπανελάμβανε γαληναιῶσι: « Λάβε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς . . . »

Παρετήρησαν οὕτως ἀλλήλους ἐπὶ στιγμῇν. Ἐπειτα, ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀπέστρεψε βραδέως τὸ πρόσωπόν του, ὅπως τὸ ἀποκρύψῃ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόμητος, ἐπὶ τινὰ χρόνον κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἔτι ἀποτεθειμένης εἰς τὴν τράπεζαν περιγραμμένης τὸ βλέμμα του, ἐν ᾧ ἀπετυποῦτο ἀκόμη ἡ δυσἀρεσκεία· τέλος δὲ ἐπανελάβε τὸν λόγον μὲ τὴν ὑπουλον ὑποταγὴν τοῦ δαμασθέντος ζῶου μᾶλλον, παρὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἄνθρωπον πεισθέντα περὶ τοῦ λάθους του.

— Δὲν θέλω νὰ προσβάλω κανένα, ἔλεγεν· ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς συζύγου μου θὰ ἐξήντηλει καὶ ἀγίου ὑπομονήν. Τῇ εἶπον ὅτι προέκειτο περὶ ἐγγράφου καθαρῶς τυπικοῦ. — Τί περισσότερον ἔχει νὰ μοῦ ζητήσῃ; ὅσα καὶ ἂν μοῦ εἶπτε, ἡ γυνὴ παραβαίνει τὸ καθήκον της, ὑποδεικνύουσα ὅτι ἀμφισβᾷ περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ συζύγου της. Καὶ πάλιν, κυρία Κλάυδ— καὶ εἶναι ἡ τελευταία φορά —, σ' ἐρωτῶ: θέλεις νὰ ὑπογράψης, ναὶ ἢ ὄχι;

— Ὅθ' ὑπογράψω λίαν εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Λαύρα, ἐπανερχομένη πρὸς τὴν τράπεζαν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὕρισκετο καὶ ἀναλαμβάνουσα τὴν γραφίδα, ἣν εἶχεν καταθέσει, ἂν προσενεχθῆς πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς ἄνθρωπον γινώσκοντα τί κάμνει καὶ τί ὀφείλει νὰ κάμῃ. Ὀλίγω μ' ἐνδιαφέρει οἰαδῆποτε θυσία καὶ ἂν μοὶ ζητηθῇ, ἀρκεῖ αὐτὴ νὰ μὴ βλάπτῃ κανένα ἄλλον καὶ μὴ συνεπάγῃ ἐπιζήμια ἀποτελέσματα . . .

— Ποῖος σὰς εἶπεν ὅτι προέκειται περὶ θυσιῶν; διέκοψε λέγων ὁ σὶρ Πέριβαλ

μόλις συγκαταῶν ἐκ νέου τὴν προτέραν του παραφορῶν.

— Θέλω νὰ εἶπω ἀπλῶς, ἐπανελάβην ἡ Λαύρα, ὅτι δὲν θ' ἀποκορούσω κάμμιναν παραχώρησιν, εἰς τὴν δύναμαι ἐντίμως νὰ ὑποταχθῶ. Ἐὰν δεικνῶ δισταγμούς τινας νὰ ὑπογράψω πράξιν, ἣς τὸ περιεχόμενον ἀπολύτως ἀγνωστὸν καὶ ἥτις ἐν τούτοις μοὶ ἐπιβάλλει δεσμόν τινα, τί ὑπάρχει ἐν τούτῳ τὸ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὸσαύτην αὐστηρότητα ἐκ μέρους σου κατ' ἐμοῦ; Καὶ ἐπὶ πλέον εἶνε ἀρκούντως παράδοξον νομίζω νὰ φαίνεσαι μᾶλλον ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς ἐνδοιασμούς τοῦ κόμητος Φόσκου ἢ πρὸς τοὺς ἰδικούς μου . . .

Ὁ φυσικώτατος, ἀλλ' ἄκακος οὗτος ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς ἐκτάκτου ἐπιρροῆς τοῦ κόμητος ἐπὶ τοῦ συζύγου της — ὅσα πλάγιος καὶ ἂν ἦτο — ἤρκεσεν ἐν τούτοις νὰ ἐξανόσῃ ἐκ νέου καὶ παραχρῆμα τὴν ὀργήν, ἣτις, ἐγγίζουσα νὰ κατευνασθῇ, ἐνεκρύπτετο ἔτι εἰς τὰ στήθη τοῦ σὶρ Πέριβαλ.

— Δισταγμούς; ἐπανελάβε. Δισταγμούς; Εἶνε ὀλίγον ἀργά, διὰ νὰ ἔχῃς τοιούτους! Ἐνόμιζα, ὅτι ἡλευθέρωθης ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας, ὅταν ἔκαμες τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, δεχομένη με ὡς σύζυγον. . . .

Μόλις οἱ λόγοι οὗτοι ἐξῆλθον τῶν χειλέων του, καὶ ἡ Λαύρα ἀπέριψε τὴν γραφίδα κατὰ γῆς, παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἐκφράσεως, ἣν πρώτην φοράν ἔβλεπον εἰκονιζομένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, μολοντί τὴν ἐγνώριζα τόσῳ καλᾷ. Ἐπειτα, ἐν νεκρικῇ σιγῇ, τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ἡ ἐνεργητικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς πικροτέρας καὶ μᾶλλον ἀπροκαταλύπτου περιφρονησεως ἦτο τόσον ἐξ ὀλοκλήρου ἐκτακτος εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τόσῳ ἀλλοτρία τῷ χαρακτῆρι της, ὥστε ἐβύθισεν ὅλους μας ἐν τῇ σιωπῇ τῆς ἐκπλήξεως. Ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς βιασιότητος, τῶν ὑπὸ τοῦ συζύγου της ἀπευθυνθέντων αὐτῇ λόγων, ὑπῆρχε τι κεκρυμμένον. Ὑπεκάλυπτον οὗτοι μυστηριώδη τινὰ προσβολήν, ἣς ἠγνόουν ἀπολύτως τὸ εἶδος, ἀλλ' ἥτις εἶχε καταλίπει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς καταφανὲς καὶ εἰς ξένον προσέτι σῆμα βεβηλώσεως.

Ὁ κόμης, ὅστις δὲν ἦτο πλέον ξένος, εἶδεν ἐπίσης σαφῶς, ὅσα καὶ ἐγὼ, τὸ σημεῖον τοῦτο. Καί, ὡς ἀνηγειρόμην, ὅπως μεταβῶ εἰς συνάντησιν τῆς Λαύρας, τὸν ἤκουσα λέγοντα μεταξὺ τῶν ὀδόντων του πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ:

— Ἡλίθιος ποῦ εἶσαι! . . .

Ἡ Λαύρα προηγεῖτο ἐμοῦ, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν, ὅτε ὁ σύζυγός της τῇ ἀπήθυσεν πάλιν τὸν λόγον ἀπαξ ἔτι:

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν θετικῶς νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ὑπογραφὴν σου; εἶπε μὲ τὸν ἠλλοιωμένον τόνον ἀνθρώπου, συναισθανομένου μέρῃ ποίου σημείου τὸν ἔβλαπτεν ἡ παραφορὰ τῆς γλώσσης του.

— Μεθ' ὅ, τι μοὶ εἶπατε, ἀπεκρίθη αὐτὴ σταθερῶς, δὲν θὰ ὑπογράψω, εἰμὴ ὅταν ἀναγνώσω τὸ ἐγγράφον αὐτό, ἀπὸ τοῦ ἐνός μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου, ἀπὸ τῆς πρώτης

μέχρι τῆς τελευταίας γραμμῆς. Ἐλα, Μαριάννα, ἐμείναμεν πάρα πολὺ ἐδῶ.

— Μίαν στιγμῇν, εἶπεν ὁ κόμης, παρεμβαίνων, προτοῦ ὁ κύριος Πέριβαλ ἐπαναρχίσῃ. Πρὸς χάριν, κυρία Κλάυδ, σὰς τὸ ζητῶ, μείνετε μίαν στιγμῇν! . . .

Ἡ Λαύρα θὰ ἐξήρχετο, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν αἰτησιν ταύτην, ἀλλὰ τὴν ἐσταματήσα.

— Μὴ κάμῃς ἐχθρὸν τὸν κόμητα! τῇ εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ὅ, τι καὶ ἂν κάμῃς, ἀπόφυγε νὰ τὸν ἔχῃς ἐχθρὸν! . . .

Ἐκείνη ὑπεχώρησε, καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τὴν θύραν· ἔπειτα δέ, ὄρθιαι, ἀνεμείναμεν. Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς μεμβράνης καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς συνεσφιγμένης πυγμῆς του. Ὁ κόμης ἴστατο μεταξὺ ἡμῶν, κύριος τῆς τρομερᾶς θέσεως ἐν τῇ εὐρισκόμεθῃ καὶ δεσπόζων αὐτῆς, ὡς ἐδέσποζε πάντων.

— Λαίδη Κλάυδ, εἶπε μετὰ γλυκύτητος, ἦν ἐφαίνετο προκαλοῦσα ὄχι ἡμεῖς, ἀλλ' ἡ συγκίνησις, ἐν τῇ διετελοῦμεν, συγχωρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ, νὰ τολμήσω νὰ ὑποβάλω μέσσην τινὰ γνώμην, καὶ πιστεύσατε, ὅτι πᾶν ὅ, τι μέλλω νὰ εἶπω μοὶ τὸ ὑπαγορεύει βαθύτατον σέβας καὶ ἐγκάρδιος φιλία πρὸς τὴν οἰκοδέσποιαν τοῦ πύργου τούτου.

Μεταστρεφόμενος δὲ εἶτα, λίαν ζωηρῶς, πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ:

— Εἶνε λοιπὸν ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἠρώτησεν, αὐτὸ τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνά σου κείμενον ἐγγράφον νὰ ὑπογραφῇ σήμερον;

— Εἶνε ἀνάγκη διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν μου, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος διὰ δυσθύμου τόνου. Ἄλλ' ὡς παρετήρησες, ὁ λόγος οὗτος δὲν ἔχει κάμμιναν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κυρίας Κλάυδ.

— Ἀποκρίθητι ἀπλῶς εἰς μίαν ἀπλὴν ἐρώτησιν. Ἡ ὑπογραφὴ αὐτὴ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναβληθῇ μέχρι τῆς αὔριον; ναὶ ἢ ὄχι;

— Ναί, ἂν ἐπιμένῃς. . .

— Διατί λοιπὸν χάνετε τὸν καιρὸν σας ἐδῶ; Ἄς ἀναβληθῇ δι' αὔριον ἡ ὑπογραφὴ — θὰ σκεφθῶμεν ὅταν ἐπανεέλθῃς. . .

Ὁ κύριος Πέριβαλ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συσπᾶν τὰς ὄφρυς:

— Μοῦ ὀμιλεῖς διὰ τρόπον, εἶπεν, ὅστις δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠνεχώμην ἐκ μέρους οὐδενός. . .

Καὶ βάναιστος βλασφημίᾳ συνεπλήρωσε τὰς λέξεις του ταύτας.

— Σὲ συμβουλεύω διὰ τὸ καλὸν σου, παρετήρησεν ὁ κόμης μετὰ μειδιάματος ἠρέμου περιφρονησεως. Λάβε ὑπομονήν. . .

Δόσε καιρὸν εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ. . . Λησμονεῖς, ὅτι ἡ ἀμαξία σὲ ἀναμένει εἰς τὴν θύραν; Ὁ τόνος, μεθ' οὗ σοὶ ὀμιλῶ, σοὶ φαίνεται παράδοξος, δὲν ἔχει αὐτῶ; Τὸ ἐννοῶ, διότι εἶνε τόνος ἀνθρώπου, ὅστις εἶνε κύριος ἑαυτοῦ. Πόσας καλὰς συμβουλὰς σοῦ ἔδωκα ἀφ' ὅτου σὲ γνωρίζω; Δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ τὰς ἀριθμήσῃς. Εἶδές ποτε ν' ἀπατηθῶ; Σὲ προκαλῶ νὰ εὕρῃς ἐν παραδείγμα. . . Ἐλα! . . . Ἐλα! . . . Ἀνάβα εἰς τὴν ἀμαξίαν σου! . . . Ἡ ὑπογραφὴ εἰμπορεῖ ν' ἀναβληθῇ ἕως αὔριον. Ἄς

ἀναβληθῆ, λοιπόν — ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτῆς ὅταν ἐπιστρέψῃς . . .

Ὁ κύριος Πέριβαλ ἐδίσταζε καὶ παρετήρει τὸ ὄρολόγιόν του. Ἡ σχετικὴ πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρούμενον μυστικὸν ταξίδιον ἀνησυχία, ἐπαυξανομένη ἐκ τῶν λόγων τοῦ κόμητος, ἀντεμάχεται ἔτι ἐν τῷ πνεύματί του πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἀρνήσεων τῆς Λαύρας προξενουμένην αὐτῷ. Ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ τινα ἀκόμη λεπτά, καὶ ἐγειρόμενος τοῦ καθίσματός του :

— Εἶναι εὐκόλον νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σιωπήσω, εἶπεν, ὅταν ὁ καιρὸς μοῦ λείπῃ διὰ νὰ σοὶ ἀπαντήσω. Θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, Φόσκε, — ὅχι διότι ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς, ἀλλὰ διότι δὲν εἰμωρῶ νὰ βραδύνω μένων ἐδῶ περισσώτερον.

Ἐπὶ τοῦτοις δὲ ἐσταμάτησε καὶ ῥίπτων ἐπὶ τῆς συζύγου του βλέμμα ἀπειλῆς,

— Ἐὰν αὔριον, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, εἶπε, μοῦ ἀρνηθῆς τὴν ὑπογραφὴν σου ! . . .

Καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς φράσεως ἐχάθη ἐν τῷ θορύβῳ τοῦ ἀνοιγομένου καὶ ἐπανακλεισμένου ἐρμαρίου, ἐνῶ ἐρύλαττε τὴν περγαμνὴν. Ἐλαβε δὲ ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸν πλόν του καὶ τὰ χειρόκτιά του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐνῶ ὑπεχωροῦμεν ἢ τε Λαύρα καὶ ἐγὼ ὅπως τῷ ἀφήσωμεν ἐλευθέραν τὴν διόδον,

— Αὔριον λοιπόν, μὴ τὸ λησμονῆς ! . . . εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅπως τῷ δώσωμεν καιρὸν νὰ διαβῆ τὸν πρόδομον καὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ἀνεμίναμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ κόμης ἐπλησίασεν ἡμᾶς, ἰσταμένως ἀκόμη ὀρθίως παρὰ τὴν θύραν :

— Εἶδατε πρὸ ὀλίγου τὸν Πέριβαλ ὑπὸ τὴν χειροτέραν ὄψιν του, δεσποινὶς Χάλκομβ, μοὶ εἶπε. Μ' ἐλύπησεν. . . Ἡ σχύνθη δὲ αὐτόν, ἐγὼ, ὅστις τὸν ἀγαπῶ πρὸ τόσο καιροῦ . . . Ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς ταύτης φιλίας μας, σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ παραφερθῆ καὶ αὔριον ἐνώπιόν σας, ὡς παρεφέρθη σήμερον. . .

Ἡ Λαύρα, καθ' ὅσον ὁ κόμης ὠμίλει οὕτω, εἶχε λάβει τὸν βραχιόνά μου, καὶ ὅταν ἐτελείωσε συνεσφιγχθῆ παρ' ἐμέ, διὰ κινήματος πλήρους σημασίας. Πᾶσα γυνὴ θὰ εὐρίσκει πολὺ βραῦν νὰ περὶσταται εἰς τὴν ἀπολογίαν τοῦ συζύγου της οὕτω γινόμενης παρ' ἐνός τῶν φίλων αὐτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ της, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτὴν τοῦ οἴκου, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ εἶνε βασιλίσα καὶ κυρία, διὰ τὴν Λαύραν δὲ ἰδιαιτέρως δυνάταί τις νὰ κρίνῃ ὅποια δοκιμασία ἦτο τοῦτο ! . . .

Ἡ χάριστησα εὐγενῶς τὸν κόμητα καὶ ὠδήγησα ἐκτὸς τοῦ δωματίου τὴν ἀδελφὴν μου. Ναι, τὸν ἠύχαριστησα, διότι κατενόουν ἤδη, μετ' ἀνεκφράστου αἰσθήματος ταπεινωθείσης ἀδυναμίας, ὅτι εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς ἢ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν του ὤφειλον τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐπὶ πλέον διαμονῆς μου ἐν Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ' καὶ μετὰ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν τοῦ σὶρ Πέριβαλ, δὲν ἠδυνάμην νὰ μπιβάλλω, ὅτι, ἀνευ τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς βοηθείας τοῦ κόμητος, ἔπρεπεν, ἀνευ ἀναβολῆς, νὰ

καταλίπῳ αὐτό. Οὕτω δὲ ἡ ἰσχὺς του, — ἦν παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἔτρεμον, — ἦτο ἐν τοῦτοις ὁ μόνος δεσμός, ὁ συνέχων με πλησίον τῆς ἀδελφῆς μου, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη εἶχε τὴν μεγαλειτέραν ἀνάγκην τῆς παρουσίας μου ! . . .

Ἀφικόμενοι ὑπὸ τὸν πρόδομον, ἠκούσαμεν τὴν ἄμμον τῆς εἰσόδου τρίζουσαν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιδίου. Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἀνεχώρει.

— Ποῦ πηγαίνει λοιπόν, Μαριάννα ; μοὶ εἶπεν ἡ ἀδελφὴ μου χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Δὲν κάμνει πλέον βῆμα, χωρὶς νὰ μοὶ διειργῆ φόβους διὰ τὸ μέλλον. Ἐχεις καὶ σὺ καμμίαν ὑποψίαν ; . . .

Μετὰ τὰς δοκιμασίας, ἃς εἶχεν ὑποστῆ καθ' ὅλην τὴν θλιβεράν ταύτην ἡμέραν, δὲν ἠδυνάμην βεβαίως νὰ σκεφθῶ νὰ τὴν καταστήσω κοινῶν τῶν τρόμων μου.

— Πῶς θέλεις νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ μυστικά σου ; ἀπεκρίθη, καταφεύγουσα σκοπιάς εἰς τὴν ὑπερφυγὴν ταύτην.

— Ἡ ἐπιστάτρια τὸ γνωρίζει τάχα ; ἐπανελάβε ἡ Λαύρα ἐπιμένουσα.

— Βεβαίως ὄχι, παρετήρησα. Δὲν πρέπει νὰ εἰζεύρῃ τίποτε πλειότερον ἡμῶν.

Ἡ Λαύρα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ τελευταία αὕτη διαβεβαίωσις νὰ τῇ ἐφαίνετο ἐπιδεκτικὴ ἀμφισβητήσεως.

— Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν σοὺ εἶπεν ὅτι ἡ ἀφίξις τῆς Ἄννης Κάδερικ εἰς τὰ περὶχωρα ἦτο διάδοσις πολὺ κοινὴ καὶ γενικῶς γνωστὴ ; Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἀνεχώρησεν ὅπως ἐπιχειρήσῃ ν' ἀνεύρῃ τὰ ἔχνη της ;

— Σὲ βεβαίω, Λαύρα, ὅτι προτιμῶ νὰ ἡσυχάσω ὡς πρὸς ὅλα αὐτά, σκεπτομένη ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον — τί λέγω ; μὴ σκεπτομένη πλέον διόλου ! Μεθ' ὅτι συνέβη, θὰ κάμῃς καὶ σὺ καλὰ ν' ἀκολουθήσῃς τὸ παράδειγμά μου. Ἐλα ν' ἀναπαυθῆς, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Καὶ εἰσελθοῦσα, ἐκαθήσαμεν ὁμοῦ παρὰ τὸ παράθυρον, δροσιζουσαι τὰ μέτωπά μας εἰς τὴν ἐλευθέρως περιπνεύσαν καὶ κατὰφυρτον ἀρωμάτων ἐκρινὴν αὔραν.

— Ἐντρέπομαι σχεδὸν νὰ ἐγειρῶ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ σοῦ, Μαριάννα, μοὶ εἶπεν αἰφνιδίως ἡ Λαύρα, μεθ' ὅσα ἠναγκάσθης νὰ ὑποστῆς πρὸς ὑπεράσπισίν μου. Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ σκεφθῶ, χωρὶς νὰ συσφιγθῆ ἀγωνιωδῶς ἡ καρδιά μου. Ἀλλὰ θὰ σὲ ἀποζημιώσω . . . Ὅθι προσπαθήσω τοῦλάχιστον . . .

— Σιωπή ! Σιωπή !, τῆ ἀπήντησα. Μὴ ὀμιλῆς τοιοῦτοτρόπως ! Τί σημαίνουσι παραβαλλόμενα πρὸς τὴν φοβεράν θυσίαν τῆς εὐτυχίας σου αἱ μικραὶ κατὰ τῆς φιλαυτίας μου προσβολαί ;

— Ἦκουσες τί μοὶ εἶπεν, ἐξηκολούθησε μεθ' ὀρμητικῆς σπουδῆς. — τοῦλάχιστον ἠκουσες τὰς λέξεις, ἀλλὰ δὲν ἠξέουρες τί ἐσήμαινον ἀκριβῶς δὲν ἠξέουρες διατὶ ἐπέταξα τὴν γραφίδα, διατὶ τῷ ἔστρεψα τὰ νῶτα . . .

Κ' ἠγέρθη, καταληφθεῖσα ὑπ' ἐρεθισμοῦ αἰφνιδίου καὶ διατρέχουσα μεγάλως βήμασι τὸ δωμάτιον.

— Σοῦ ἀπέκρουφα πολλὰ πράγματα,

Μαριάννα, διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω καὶ νὰ μὴ ταράξω τὴν ἀρχὴν τῆς νέας συμβιώσεώς μας. Δὲν γνωρίζεις πῶς μὲ μετεχειρίσθη ! . . . Καὶ ὅμως δύνασαι νὰ τὸ ὑποθέσῃς μετὰ τὴν σημερινὴν σκηναίαν, τῆς ὁποίας ἐγεινῆς μάρτυς . . . Τὸν ἠκουσες νὰ εἰρωνεύεται ὅ,τι ὀνομάζει « ἀξιώσεις μου καὶ δισταγμούς », τὸν ἠκουσες νὰ λέγῃ ὅτι ἀποδεχομένη αὐτὸν ὡς σύζυγον ἔκαμα « τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν » . . .

Ἐπανεκάθησεν ἐρύθημα βαθὺ κατεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ αἱ περιπεπλεγμέναι χεῖρές της συνεστράφησαν ἐπὶ τῶν γονάτων της.

— Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ σοῦ κάμω τώρα τὴν διήγησιν αὐτὴν, Μαριάννα, ἐπὶ νῆλαθε. Θὰ ἐθρήνου ἀπαρηγόρητα καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ τώρα. Ἀργότερα, Μαριάννα, καὶ ὅταν θὰ εἶμαι βεβαιότερα περὶ τῆς ἀταραξίας μου. Ἡ κεφαλὴ μου μὲ πονεῖ τόσο πολὺ, ἀγαπητῆ μου ! Τόσον πολὺ, τόσο πολὺ ! . . . Ἐχεις ἐδῶ κατὰ φιαλίδιον ἀρωματικόν . . . Ἄς ὀμιλήσωμεν καλλίτερα περὶ σοῦ . . . Ἐπρεπε νὰ τῷ δώσω αὐτὴν τὴν ὑπογραφὴν, ἂν ὄχι δι' ἄλλο τοῦλάχιστον διὰ νὰ ποσοθῆσω ἀπὸ σοῦ τοιαύτην σκηναίαν . . . Ὅθι τοῦ τὴν ἀρνηθῶ αὔριον τὸ πρῶτῃ ; Ὅθι ἐπροτίμων πολὺ περισσώτερον νὰ ἐκθέσω τὰ ἰδικά μου συμφέροντα, παρὰ τὰ ἰδικά σου. Ἀλλὰ τώρα σὺ ἔλαβες τὸ μέρος μου ἐναντίον του καὶ ἂν ἀντισταθῶ ἀκόμη θὰ ἐπιρρίψῃ ὅλην τὴν μομφὴν ἐπὶ σοῦ . . . Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν ; . . . Ἄ ! τί καλὰ θὰ ἦτο νὰ εἶχαμεν ἕνα φίλον νὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ νὰ μᾶς συμβουλεύσῃ ! . . . Ἐνα φίλον, εἰς ὃν νὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πραγματικὴν ἐμπιστοσύνην ! . . .

Καὶ ἡ πικρία τῆς καρδίας της ἐξητμίζετο εἰς στεναγμούς. Ἐβλεπον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της ὅτι ἐσυλλογίζετο τὸν Χαρτράϊτ, — καὶ τὸ ἔβλεπον τοσοῦτο μᾶλλον σαφῶς, ὅσῳ, χάρις εἰς τὰς τελευταίας λέξεις της εἶχον ἀρχίσει κ' ἐγὼ νὰ τὸν συλλογίζωμαι ἤδη. . . Μόλις ἐξ μῆνης εἶχον παρέλθει, ἀφ' οὗτο ἐνυμφεθῆ ἡ Λαύρα, καὶ μᾶς ἐχρειάζοντο ἀπὸ τοῦδε αἱ πισταὶ ὑπηρεσίαι, ἃς, ἀποχαιρετίζων ἡμᾶς, μᾶς εἶχε προσφέρει. Οὔτε κἂν ὑπόπτειον ἄλλοτε, ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς χρειασθῶσι ποτέ !

— Ἄς βοηθήσωμεν ἀλλήλας, ὅπως ἠμποροῦμεν, τῆ εἶπον. Ἄς ὀμιλήσωμεν δι' ὅλα αὐτὰ ἡσύχως, καὶ ἃς ἴδωμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τῆς ἡρέμου σκέψεως πρὸς ἐκλογὴν τῆς καλλιτέρας πορείας. . .

Συνδυάζουσαι ὁμοῦ ὅ,τι αὕτη ἐγνωρίζε περὶ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν τοῦ συζύγου της μετὰ τοῦ μέρους τῆς συνομιλίας, ὅπερ κατάρθωσα ἐγὼ νὰ καταλάβω, μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δικηγόρου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σκληρὸν συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ κεκλεισμένον ἔγγραφο ἦτο πρᾶξις συντεταγμένη ἐκ τῶν προτέρων σκοπίμως, πρὸς προμήθειαν χρημάτων διὰ δανείου, εἰς ὃ ἡ ὑπογραφή τῆς Λαύρας ἦτο ἀπολύτως ἀπαραίτητος, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ σὶρ Πέριβαλ.

Τὸ δεύτερον παρουσιαζόμενον ζήτημα, τὸ σχετικὸν πρὸς τὴν φύσιν τοῦ νομικοῦ συμβολαίου, δι' οὗ θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ δάνειον, καὶ πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς προσωπικῆς εὐθύνης, ἣν θ' ἀνελάμβανεν ὑπογράφουσα τυφλῶς ἡ Λαύρα, τὸ δεύτερον τοῦτο ζήτημα, ἀπῆται πρὸς ἐπίλυσιν πλειοτέρας βεβαιῶς γνώσεως καὶ πείραν τῆς ἰδικῆς μας. Κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας μου ὄμως πεποιθήσεις. αἱ μυστικαὶ διατάξεις τῆς περγαμηνῆς ὑπέκρυπτον σύμβασιν, ἡκιστα ἐπαινετὴν καὶ ἄδολον.

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ δὲν ἐξῆγον ἐκ τῆς ἀποποιήσεως τοῦ σίρ Πέριβαλ, ὡς πρὸς τὴν ἐπίδειξιν ἢ τὴν ἐπεξηγήσιν τοῦ συμβολαίου, διότι ἡ ἀποποίησης αὕτη ἠδύνατο κάλλιστα νὰ πορρῆ πιθανῶς ἐκ τῆς ἐπιμόνου διαθέσεώς του καὶ τοῦ δεσποτικοῦ χαρακτήρος μου. Ἡ μόνη αἰτία, ἡ πείθουσα μὲ νὰ μπιβόλλω περὶ τῆς εὐθύτητός του, ἦτο ἡ μεταβολὴ τῆς τε γλώσσης καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του ἐν Μπλάκ - οὐότερ - Πάρκ, καταδειξασά μου ὅτι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας του ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ ἐπαίξε διαρκῶς πρόσωπον κωμωδίας. Ἡ γλυκεῖα ἀβρότης του, ἡ τυπικὴ φιλοφροσύνη του, ἡ τασούτον ἀρμοζομένη πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας κλίσεις τοῦ κυρίου Γίλμωρ, ἡ ἀπέναντι τῆς Λαύρας συνοχὴ του, ἡ εἰλικρινεία του πρὸς ἐμέ, ἡ περὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη μέριμνά του, πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν ἢ τεχνάσματα ἀνθρώπου ἀνευ τιμῆς, ὑπούλου καὶ βιαίου, ὅστις ἀφικόμενος εἰς τῶν σχεδίων του τὸ τέρας, χάρις τῇ πανουργίᾳ του, ἐπέιγετο νὰ καταθέσῃ τὴν προσωπίδα του καὶ ἀπεκαλύπτετο ἡμῖν σήμερον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὑπὸ τὴν ἀπροσποίητον μορφήν του.

[Ἐπειτα συνέχισα].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια τῆς Βασιλείσης Μαργώ.]

[Ἔσχα προηγούμενον φύλλον].

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ Νανσύ, ὁ βασιλεὺς φιλονικεῖ μετὰ τινος, νομιζῶ.

— Οὕτω νομιζῶ καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, προσποιούμενος ἀνησυχίαν· μήπως τυχόν φιλονικεῖ μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς δ' Ἀνζιού, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθον;

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν περιεβλήθη τὸ ξιφὸς του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ περίπτερον, ὅπου ζωηρὰ συζήτησις ἐτάραττε τοὺς θόλους.

— Εἴπατε ὅτι δὲν διηυθέτησα καλῶς τὰ πράγματα! εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς τὸν Σκίβ - Λύκ.

— Τί, λοιπόν, συμβαίνει; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ὁ βασιλεὺς σπαράττουσιν ἀλλήλους, τὸ δὲ θέμα εἶνε ἐξαισιον, ἐπομένως σπεύδω ν' ἀπολαύσω αὐτοῦ. Ἐπαφελήθητε τῆς ταραχῆς, οὐχὶ ὅπως φύγητε, διότι ὁ βασιλεὺς θὰ σᾶς ἐπανεύρισκον, ἀλλ' ὅπως θέσητε ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν ὄρατον ἀκόλουθον, τὸν ὁποῖον σᾶς ἐδώρησα. Εἶνε τοῦτο δυνατὸν;

— Ναί, βεβαίως, διότι εὐτυχῶς προσ-

εποιήθη τὸν ἀσθενῆ καὶ μένω εἰς τὸν θάλαμον μου.

— Λοιπόν, χάρις, Σκίβ - Λύκ· μή με λησμονῆτε, κυρία, εἰς τὰς ὑμετέρας προσευχάς.

Ὁ Βουσύ, ὑπερχαίρων ὅτι ἐπαίξε τὸ παιγνίδιον τοῦτο εἰς τὸν Ἑρρίκον Γ', ἐξῆλθε τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ ἀφίκετο εἰς τὸ περίπτερον, ὅπου ὁ βασιλεὺς, καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς, ὑπεστήριζε κατέναντι τοῦ δουκὸς Δ' Ἀνζιού, ὠχρῶς ἐκ τῆς μανιώδους ὀργῆς, ὅτι ἐν τῇ σκηνῇ τῆς προτέρας νυκτός, ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν ὁ ἀρξάμενος χειρῶν ἀδίκων.

— Σᾶς βεβαιῶ, Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, ὅτι οἱ δ' Ἐπερνῶν, δ' Ὡ, Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος ἐνῆδρευον κατ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ μεγάρου Τουρνέλ.

— Τίς σᾶς τὸ εἶπεν;

— Εἶδον αὐτοὺς ἐγὼ ὁ ἴδιος, Μεγαλειότατε, τοὺς εἶδον διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν.

— Εἰς τὸ σκοτὸς, αἰ; ἡ νύξ ἦτο πολὺ σκοτεινὴ.

— Δὲν ἀνεγνώρισα ὅμως αὐτοὺς ἐκ τῆς φυσιογνωμίας.

— Ἀλλὰ πόθεν; ἐκ τῶν νώτων;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ἐκ τῆς φωνῆς.

— Σᾶς ὠμίλησαν;

— Κᾶτι περισσότερο ἐπραξάν· μ' ἐξέλαθον ἀντὶ τοῦ Βουσύ καὶ ἐπετέθησαν κατ' ἐμοῦ.

— Καθ' ὑμῶν;

— Ναί, κατ' ἐμοῦ.

— Καὶ τί ἠθέλατε εἰς τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου;

— Τί ἐνδιαφέρει ὑμᾶς;

— Θέλω νὰ τὸ μάθω. Σήμερον εἶμαι περίεργος.

— Μετέβηκινον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μνασσή.

— Τοῦ Μνασσή, ἐνὸς Ἰουδαίου!

— Ἀφοῦ ὑμεῖς μεταβάνετε εἰς τοῦ Ρουγιέρη, ἐνὸς φαρμακέως.

— Ὑπάγω ὅπου θέλω, εἶμαι ὁ βασιλεὺς.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησις, εἶναι κατάθλιψις.

— Ἄλλως, καθὼς σᾶς εἶπον, ὁ Βουσύ ὑπῆρξεν ὁ προκαλέσας.

— Ὁ Βουσύ;

— Ναί.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Σκίβ - Λύκ.

— Ὁ Βουσύ προὐκάλεσε πέντε ἀνδρας; Ἄστείξασθε. Ὁ Βουσύ εἶναι ἀνδρεῖος καὶ οὐχὶ παράφρων.

— Χίλιοι διάβολοι! σᾶς λέγω, ὅτι ἤκουσα ἐγὼ αὐτὸς τὴν προκλήσιν. Ἄλλως, εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ πράξῃ, διότι ἐτραυματίσεν τὸν Σχομβέργ εἰς τὸν μηρόν, τὸν δ' Ἐπερνῶν εἰς τὸν βραχίονα καὶ παρ' ὀλίγον ἐφόρνευε τὸν Κουέλον.

— Ἄ! ἀληθῶς; εἶπεν ὁ δούξ· δὲν μοι εἶπε λέξιν περὶ τούτου· θὰ τὸν συγχωρῶ.

— Ἐγὼ οὐδένα θέλω συγχωρῆ, ἀλλὰ θὰ καταστήσω παράδειγμα αὐτὸν τὸν μονομάχον.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ δούξ, τὸν ὁποῖον αἱ φίλοι σᾶς προσβάλλουσιν, οὐχὶ μόνον ἐ-

πιτιθέμενοι κατὰ τοῦ Βουσύ, ἀλλὰ κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ, θὰ μάθω ἐν εἶμαι ἀδελφός σας καὶ ἐν ὑπάρχει ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἀνθρώπος, ἐκτὸς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅστις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἀτενίσῃ κατὰ πρόσωπον, χωρὶς, ἐὰν μὴ ἐκ σεβασμοῦ, ἐκ φόβου ὅμως νὰ ταπεινοῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὀδηγούμενος ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐνεφάνισθη ὁ Βουσύ, περιβεβλημένος κομψά, ἀνοιχτοῦ χρώματος, μεταξίνα ἱμάτια μετὰ βροδοχρῶν κόμβων.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὑποκλίνας ἐνώπιον τοῦ Ἑρρίκου Γ', εὐδοκήσατε νὰ δεχθῆτε τὰ ταπεινὰ σεβάσματα μου.

— Διάβολο! ἰδοὺ αὐτός, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ περιποιεῖ τὴν τιμὴν ν' ἀσχολῆται περὶ ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς· εὐχαριστοῦμαι δὲ πολὺ, διότι σᾶς βλέπω μεθ' ὅτι ἂν μοι λέγωσι, τὸ πρόσωπόν σας δεικνύει πλήρη ὑγείαν.

— Μεγαλειότατε, ἡ ἀφαιμάξις ἀναζωογονεῖ τὸ πρόσωπον, εἶπεν ὁ Βουσύ, φάνεται δ' ὅτι ἀπόψε τὸ πρόσωπόν μου εἶναι πολὺ ἀνθηρόν.

— Λοιπόν, ἐὰν ἐπετέθησαν καθ' ὑμῶν, ἐὰν σᾶς ἐπλήγωσαν, ὑποβάλλετε τὰ παράπονά σας, κύριε δὲ Βουσύ, θέλω δ' ἀποδώσω ὑμῖν δικαιοσύνην.

— Συγχωρήσατέ μοι, Μεγαλειότατε, οὐδ' ἐπετέθη τις κατ' ἐμοῦ, οὐδὲ μ' ἐτραυματίσεν, οὐδὲ παραπονοῦμαι.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξεπλήγη καὶ ἠτένισε τὸν δούκα δ' Ἀνζιού.

— Λοιπόν, τί ἐλέγετε; ἠρώτησε.

— Ἐλεγον ὅτι ὁ Βουσύ ἔλαβε ξιφισμὸν, διατρυπήσαντα τὸ πλευρόν αὐτοῦ.

— Εἶναι ἀληθές, Βουσύ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἀφοῦ ὁ ἀδελφός τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὸ βεβαίως, θὰ εἶναι ἀληθές. Βασιλικὸς πρίγκηψ δὲν δύναται νὰ ψευσθῇ.

— Καὶ μὲ τοιοῦτο τραῦμα, δὲν παραπονείσθε;

— Θὰ παρεπονοῦμην, Μεγαλειότατε, ἐὰν μοὶ ἀπέκοπτον τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὅπως μὴ ἐκδικηθῶ· ἀλλὰ καὶ τότε θὰ ἐξεδιούμην ἐπίσης καλῶς, ἐλπίζω, διὰ τῆς ἀριστεράς.

— Αὐθάρδη! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ δούξ Δ' Ἀνζιού, ἐλαλήσατε περὶ δικαιοσύνης· λοιπόν, ἀπονεύματε τοιαύτην, ἡμεῖς οὐδὲν ἕτερον αἰτούμεν. Διατάξτε ἀνάκρισιν, διορίσατε δικαστὰς, ὅπως γενῆ γνωστὸν πόθεν προήρχετο ἡ ἐνεδρα καὶ τίς προπαρεσκευάσε τὴν δολοφονίαν.

Ὁ Ἑρρίκος ἠρρυθρίσεν.

— Ὁχι, εἶπε, προτιμῶ ν' ἀγνοῶ καὶ τὴν φορὰν ταύτην τίς πταίει καὶ νὰ περιβάλλω πάντας διὰ γενικῆς συγγνώμης. Ἐπιθυμῶ, ὅπως οἱ ἀγριοὶ οὗτοι ἐχθροὶ συμφιλιωθῶσι, θλίβωμαι δ' ὅτι ὁ Σχομβέργ καὶ ὁ δ' Ἐπερνῶν ἀναγκάζονται ὑπὸ τῶν τραυμάτων νὰ οἰκουρῶσιν. Ἄς ἴδωμεν,

κύριε δ' Ἀνζέου, τίς ἀπάντων τῶν φίλων μου ἦτο κατὰ τὴν ὑμετέραν γνώμην, ὁ ὀρμητικώτερος. Εἶπατε, θὰ τὸ γνωρίζετε, ἀφοῦ εἶδετε αὐτούς.

— Ὁ Κουέλος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί! εἶπεν ὁ Κουέλος, δὲν κρύπτομαι, ὡς εἶδε καλῶς ἡ Αὐτοῦ ὑψηλότης.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὁ κύριος Βουσύ καὶ ὁ κύριος Κουέλος ἄς συμφιλιωθῶσιν ἐν ὀνόματι ὄλων.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Κουέλος, τί σημαίνει τοῦτο, Μεγαλειότατε;

— Σημαίνει, ὅτι θέλω νὰ ἐναγκαλισθῆτε ἐνώπιόν μου καὶ παρκαρῶμαι.

Ὁ Κουέλος συνωφρώθη.

— Καὶ πῶς! *σινιόρ* Κουέλε, εἶπεν ὁ Βουσύ, στραφεὶς πρὸς αὐτὸν μετὰ ἰταλικῆς μιμικῆς κινήματος, θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν ταύτην;

Ἡ εὐφρολογία ἦτο τόσον ἀπροσδόκητος καὶ τὸ κίνημα τόσον κωμικόν, ὥστε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

Ὁ Βουσύ, πλησιάζας τὸν Κουέλον:

— Ἐμπρός, *σινιόρ*, τῶ εἶπεν, ὁ βασιλεὺς τὸ *τέλει*. Καὶ ἐνηγκλίσθη αὐτόν.

— Ἐλπίζω ὅτι τοῦτο δὲν σὰς δεσμεύει καθόλου, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Κουέλος πρὸς τὸν Βουσύ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου φωνῆς. Σήμερον ἡ αὐριὸν θὰ συνανηθῶμεν πάλιν.

Ὁ Κουέλος, καταπόρφυρος καὶ ἀπατηθεὶς εἰς τὰς ἐλπίδας του, ὡπισθοχώρησε μανιωδῶς.

Ὁ Ἑρρίκος συνωφρώθη, ὁ δὲ Βουσύ, πάντοτε θεατρικῶς κωμάζων, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης τοῦ συμβουλίου.

ΣΤ'

Πῶς κατεκλίνετο ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Γ'.

Μετὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, ἣτις ἤρξατο ὡς τραγωδία καὶ ἔληξεν ὡς κωμωδία, ὁ βασιλεὺς, ὠργισμένος, διηυθύνθη πρὸς τὰ δώματά του, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σχικῶ, ὅστις ἀπῆται νὰ δειπνήσῃ.

— Δὲν πεινώ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὑπερβὰς τὴν φλιάν τῆς θύρας τοῦ κοιτωνός του.

— Δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, ἐγὼ ὅμως κατὰ θέλω νὰ δαγκάσω.

Ὁ βασιλεὺς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν, ἀλλά, ἀποθέσας ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν μανδύαν του καὶ ἐπὶ ἀνακλίντρον τὸ διὰ μακρῶν μελαίνων περονῶν συγκαταμένον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, διηυθύνθη πρὸς τὸν φέροντα εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Σαιν-Λύκ διαδρόμου.

— Περιμένε με ἐδῶ, γελωτοποιεῖ, εἶπε, θὰ ἐπιστρέψω.

— ὦ! μὴ βιάζεσαι, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, μὴ βιάζεσαι! ἐπιθυμῶ μάλιστα, ἐξηκολούθησεν, ἀκούων ἀπομακρυνόμενον τὸν δούπον τῶν βημάτων τοῦ Ἑρρίκου, νὰ μοὶ δώσης τὸν κειρὸν νὰ σοὶ προσετοιμάσω μικρὰν ἐκπληξίν.

Ἀφοῦ δ' ὁ βασιλεὺς ἀπεμακρύνθη, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐκάλυψε ἕνα τῶν θεαπόντων, ὅστις ἔδραμε παρκαρῶμα.

— Ὁ βασιλεὺς ἤλλαξε γνώμην, εἶπε, θέλει καλὸν δεῖπνον δι' ἐκυτόν καὶ τὸν Σαιν-Λύκ, συνιστᾷ δὲ ἰδίως τὸ κρασί.

Ὁ θεράπων ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ Σχικῶ, μὴ ἀμφισβῆλων ὅτι ἦσαν διαταγὰς τοῦ βασιλέως.

Οὗτος εἶχε μεταβῆ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Σαιν-Λύκ, ὅστις, προειδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως, εἶχε κατακλιθῆ, ἐνῶ ἀρχαῖος ὑπρέτης, ὅστις, παρακολούθησας αὐτὸν εἰς τὸ Λουῆρον, εἶχεν ἐπίσης κατακρατηθῆ, ἀνεγίνωσκεν αὐτῶ βιβλίον προσευχῶν. Ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐπικεχρυσωμένου, εὐρισκομένου εἰς τινα γωνίαν, μετὰ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, ἐκοιμήθη βαθέως ὁ ἀκόλουθος, τὸν ὅποιον εἶχε φέρει ὁ Βουσύ.

Ὁ βασιλεὺς, δι' ἐνὸς βλέμματος, ἀντελήθη πάντων τούτων.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νεανίας; ἤρωτησε τὸν Σαιν-Λύκ.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ φέρω ἕνα τῶν ἀκολουθῶν μου;

— Ναί, ἀναμφισβόλως, ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος Γ'.

— Λοιπὸν, ἐπωφελήθη τῆς ἀδείας ταύτης.

— Ἄ! ἄ!

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μεταμελεῖται;

— Ὁχι, τέκνον μου. Καὶ πῶς ἔχεις;

— Μεγαλειότατε, ἔχω ἰσχυρὸν πυρετόν.

— Τῶ ὄντι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τὸ πρόσωπόν σου εἶναι καταπόρφυρον, τέκνον μου, ἄς ἴδωμεν τὸν σφυγμὸν σου, ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι ὀλίγον ἰατρός.

Ὁ Σαιν-Λύκ ἔτεινε τὴν δεξιάν του μετὰ προφανοῦς δυσθυμίας.

— Πῶ! πῶ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἰσχυρὸς, διαλείπων, τεταραχμένος.

— ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Σαιν-Λύκ, εἶμαι παραγκματικῶς πολὺ ἀσθενής.

— Ἐσο ἡσυχος, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, θὰ σὲ ἐπιμελήθῃ αὐτὸς ὁ ἰατρός μου.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεχθάνομαι τὸν Μιρόν.

— Θὰ γίνω νοσοκόμος σου ἐγὼ αὐτός.

— Μεγαλειότατε, δὲν δέχομαι νά...

— Θὰ στήσω κλίνην δι' ἐμὲ εἰς τὸν Ἰδιὸν θάλαμον, Σαιν-Λύκ. Θὰ συνδιαλεγόμεθα ὅλην τὴν νύκτα. Ἐχω πολλὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ.

— Ἄ! ἀνεκράξεν ὁ Σαιν-Λύκ ἐν ἀπελπισίᾳ, ὀνομάζεσθε ἰατρός καὶ φίλος μου καὶ θέλετε νὰ μοὶ ἐμποδίσητε τὸν ὕπνον. Ἰατρέ, ἔχετε παράδοξον τρόπον θεραπείας τῶν ἀσθενῶν σας. Μεγαλειότατε, κατὰ παράδοξον τρόπον ἀγαπᾶτε τοὺς φίλους σας.

— Καὶ λοιπὸν! θέλεις νὰ μένης μόνος, ἐνῶ πάσχεις τοιοῦτοτρόπως;

— Ἐχω τὸν ἀκόλουθόν μου Ἰωάννην.

— Ἄλλ' αὐτὸς κοιμάται.

— Τοιοῦτους θέλω τοὺς ἐπ' ἐμοῦ ἐπκρυπνοῦντας· τοῦλάχιστον δὲν μ' ἐμποδίζουσι τοῦ νὰ κοιμῶμαι.

— Ἄφες τοῦλάχιστον ν' ἀγρυπνῶ καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ· δὲν θὰ σοὶ ὀμιλῶ εἰμὴ μετὰ τὴν ἀφύπνισίν σου.

— Μεγαλειότατε, ἀφυπνίζομαι πολὺ

παράξενος, πρέπει δὲ νὰ ἤναί τις συνειθισμένος, ὅπως ὑποφέρει τὰς μυρίας ἀνοησίας, τὰς ὁποίας ἐκστομίζω.

— Τοῦλάχιστον, ἐλθέ νὰ παρευρεθῆς εἰς τὸ πλάγισμά μου.

— Καὶ θὰ ἡμαί εἶτα ἐλεύθερος νὰ κατακλιθῶ;

— Ἐντελῶς.

— Ἔστω· ἀλλὰ θὰ φωνῶ ἄχαρις ἀυλικός· μ' ἔχει καταλάβει τοιοῦτος ὕπνος...

— Νὰ χασμασσοῦ ἐλευθέρως.

— Ὅποια τυραννία! εἶπεν ὁ Σαιν-Λύκ· ἀφοῦ ἔχτε ὅλους τοὺς φίλους ὑμῶν.

— Ἄ! ναί, εὐρίσκονται εἰς λαμπρὰν κατάστασιν, ὁ Βουσύ τοὺς διώρθωσεν ὠραία. Ὁ Σχομβεργ ἔχει τεθραυσμένον τὸν μηρὸν καὶ ὁ δ' Ἐπερών τὸν καρπὸν τῆς χειρός, ὁ Κουέλος εἶναι καταχλιμασμένος ἐκ τοῦ κτυπήματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκ τοῦ σημερινοῦ ἐναγκαλισμοῦ, ἐπομένως ἀπομένουν ὁ δ' ὦ, ὅστις μετὰ ἀνίσση σημαντικῶς, καὶ ὁ Μωζιρόν, ὁ ὅποιος μετὰ θυμῶν. Ἐμπρός! ἀφύπνισον αὐτὸν τὸν χαμένον ἀκόλουθόν σου νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ φορέσῃ τὸν κοιτωνίτην σου.

— Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει νὰ μὲ ἀφήσῃ.

— Νὰ πράξῃς τί;

— Τὸ σέβας...

— Τί λέγεις;

— Μετὰ πέντε λεπτά, θὰ ἡμαί παρ' ὑμῖν.

— Μετὰ πέντε λεπτά, ἔστω· ὄχι ὅμως περισσότερα, ἀκούεις; Καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐνθυμηθῆτι καλὰς διηγήσεις, ἵνα προσπαθῆσωμεν νὰ γελάσωμεν ὀλίγον.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶχεν ἐπιτύχει τὸ ἡμῖς ὅσων ἐπεθύμει, ἀπῆλθεν ἡμιγυχαριστημένος.

[Ἔπειτα συνέχισα]

Δμλ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

[Διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ, μετὰφρ Γ Κ. Σφήκα].

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φύλλον.]

Ὁ κόμης μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀρνησιν ἐκείνην, προὔχωρει πρὸς τὴν ἀλόφρακτον θύραν τοῦ προσευχηταρίου, ὅπως πεισθῆ, ὅταν ἡ κόμησσα κρατοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, τῶ εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ὑπὸ τῆς ὀργῆς:

— Σκέψθητι τί πράττεις, Ὀράτιε, ἡ δυσπιστία σου εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν τιμὴν μου λύει πάντα δεσμὸν μεταξὺ μας.

— Ἐχει καλῶς, Ἰωσηφίνη, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος· ἡ θύρα αὕτη θὰ μείνῃ κεκλεισμένη. Καλλίστα γνωρίζω τὴν ἀγνότητά τῆς καρδίας σου, καὶ τὸ ἀκραιβνὲς τοῦ χαρακτήρός σου· πλὴν τί θέλεις; θανασιμῶς πάσχεις. Ὑπάρχει ὅμως μέσον τι τὰ πάντα διορθοῦν. Λάβε αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἐσταυρωμένον, καὶ ὀρκίσθητί μοι, Ἰωσηφίνη, ὀρκίσθητι ἐπὶ τῆς εἰκόνης ταύτης, ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν εἶναι τις, κ' ἐγὼ δὲν θὰ πειραθῶ κἀν ν' ἀνοίξω τὴν θύραν ταύτην.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε τὸν ἐσταυρωμένον καὶ μετὰ ταπεινὴν πλὴν σταθερὰν φωνὴν εἶπεν·

— Ὀρκίζομαι.

— Δυνατώτερον, ανέκραζεν ὁ κόμης, καὶ ἐπανάλαβε τοὺς λόγους μου. «Ὅρκίζομαι εἰς τὴν Παναγίαν Παρθένον ὅτι οὐδεὶς εἶναι ἐδῶ κρυμμένος».

Ἡ κόμησσα ἐπανάλαβεν ἐκείνας τὰς λέξεις ὑψηλοφώνως, καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ ἐλαχίστην συγκίνησιν.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κόμης ψυχρῶς· ἐπειτα λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸν ἐσταυρωμένον, ὅστις ἦτο ἐξαίρετου ἐργασίας ἐν ἐβένῳ καὶ ἐλεφαντόδοντι, τῇ εἶπε·

— Ποτὲ δὲν εἶχον ἴδει τὸν ὄρατον τοῦτον ἐσταυρωμένον. Πόθεν τὸν ἔλαβες;

— Τυχαίως τὸν εἶδον παρὰ τῷ χρυσοχῶφ Δουβιθιῆ εἰς Βανδώμην, ὅστις τὸν εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τινος τῶν ἐδῶ εὐρισκομένων Ἰσπανῶν αἰχμαλώτων, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

— Ἄ! ἐπανάλαβεν ὁ κόμης, καὶ ἀπέθηκε τὸν ἐσταυρωμένον εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐπειτα ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον. Ἡ θαλαμηπόλος Ῥοζαλία, ἣτις δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ, ἀμέσως προσέδραμεν, οὗτος δὲ ὀδηγήσας αὐτὴν εἰς τὸ κενὸν παραθύρου τινός, χωρὶς ὅμως ν' ἀποσπᾶσθαι τοὺς ὀφθαλμούς του, οὔτε ἀπὸ τῆς κομήσεως, οὔτε ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ προσευχηταρίου, τῇ εἶπεν·

— Ἄκουσον, Ῥοζαλία, ἤξεύρω ὅτι ὑπὸ τῆς πτωχίας μόνον ἐμποδίζεσαι νὰ νυμφευθῆς τὸν Φίλιππον, τὸν μνηστῆρά σου. Ἡξεύρω ὅτι αὐτός εἶναι ἰκανὸς κτίστης καὶ θέλω κάτι νὰ κάμω διὰ σᾶς. Πρόσεξον λοιπὸν εἰς ὅ, τι σοὶ λέγω· πήγαινε εὐθύς νὰ τὸν κράξῃς, καὶ εἰπέ του, νὰ φέρῃ τὰ ἐργαλεῖά του, καὶ ὅταν ἐκτελέσῃ ὅ, τι τὸν διατάξω, θὰ λάβῃ ἀμοιβὴν κατὰ πολὺ ὑπερβαίνουσαν πᾶσαν ἐπιθυμίαν του. Ἄλλὰ πρόσεξον νὰ μὴ ἐξυπνίσῃς κανένα ἐκ τῶν τῆς ἐπαύλεως, οὔτε νὰ σοῦ διαφύγῃ λέξις τις, ἄλλως μὰ τὸν Θεόν! . . .

Καὶ τὴν ἠτένισε τόσο ἀγρίως καὶ ἀπειλητικῶς, ὥστε ἡ δυστυχὴς ἔτρεμεν ὡς φύλλον, καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ.

— Πρόσμεινον, λάβε τὸ κλειδί μου καὶ πήγαινε.

Ἐξεληθούσης τῆς θαλαμηπόλου, ὁ κόμης ἐκάλεσε τὸν πιστὸν τοῦ ὑπηρέτην Λουδοβίκον, καὶ ἐπιτακτικῶς τῷ εἶπε·

— Σεῖς πηγαινέτε ὅλοι νὰ κοιμηθῆτε.

Ἐπειτα προσέθηκεν, ὀμιλῶν σιγὰ καὶ παρὰ τὸ οὖς αὐτοῦ·

— Ὅταν ὅλοι ἀποκοιμηθῶσιν, ἐννοεῖς ἀποκοιμηθῶσιν ἐντελῶς! ἔλα εὐθύς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

— Τί σημαίνουσιν ὅλαι αὐταὶ αἱ διαταγαί; εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

Ὁ κόμης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐστῆριζε πάντοτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ προσευχηταρίου.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Ῥοζαλία ἐπανῆλθε λέγουσα, ὅτι ὁ Φίλιππος περιέμεγεν ἔξω.

Ὅταν ἡ κόμησσα εἶδε τὸν κτίστην, κατόπιν νεύματος τοῦ κόμητος, εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον, ἔσχεν ὠρότητα θανάτου καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἔτρεμε.

— Φίλιππε, εἶπεν ὁ κόμης ὑψηλοφώνως, ἐδῶ εἰς τὸν πύργον θὰ εὕρῃς λίθους

ἵνα κτίσῃς τὴν θύραν ταύτην. Ἡ σύζυγός μου ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ φοβῆται τὸν σκοτεινὸν ἐκεῖνον τόπον. Εἶναι δὲ φόβος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τῇ ἀφαιρέσωμεν.

Εἶτα λαβὼν κατὰ μέρος τὴν Ῥοζαλίαν καὶ τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, ταπεινῆ τῇ φωνῇ τοῖς εἶπεν·

— Ἀπόψε μείνατε ἐδῶ, αὐριον θὰ σᾶς ἐπιτύχω διαβατήριον, ἵνα δυνηθῆς ν' ἀναχωρήσῃτε εἰς μακρὸν τόπον, τὸν ὁποῖον θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐπειτα, ὅταν δὲ φθάσῃτε ἐκεῖ θὰ σᾶς μετρηθῶσι 600 φράγκα· ἐκεῖ θὰ μείνετε δέκα ἔτη. Θὰ ὑπάγετε ἐν τούτοις εἰς Παρισίους, ὅπου κατόπιν θὰ ἔλθω καὶ ἐγώ, ἐκεῖ δὲ θὰ παρακαταθέσω ἄλλας 6,000 φράγκων, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς μετρηθῶσι, πληρωθείσης τῆς δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐκπατρίσεως ὑμῶν. Ἐννοεῖται δέ, ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον νὰ τηρήσῃτε βαθυτάτην μυστικότητα δι' ὅσα θὰ πράξῃτε τὴν νύκτα ταύτην. Εἰς σὲ ἐπειτα, Ῥοζαλία, ὑπόσχομαι ἄλλας 6,000 φράγκων, τὰς ὁποίας θὰ λάβῃς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων σου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ νυμφευθῆς τὸν Φίλιππον.

Ἀμφότεροι ὑπεσχέθησαν πάντα τὰ ἄνω καὶ ὁ κτίστης ὑπέγε νὰ λάβῃ τὰ πρὸς τειχισμὸν τῆς θύρας ἀναγκαζοῦντα ὑλικά.

Ὁ κόμης μείνας μόνος μετὰ τῆς κομήσεως, ἣτις εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς σχεδὸν ἐστερημένη αἰσθήσεων, ἐν πλήρει ψυχρότητι τὴν ἠρώτησεν·

— Ἦτο ἀληθὴς ὁ ὄρκος σου, Ἰωσηφίνη; Οὐδεμίαν ἀπάντησιν.

— Ἦτο ἀληθὴς ὁ ὄρκος σου; ἐπανάλαβεν ὁ κόμης μὲ φωνὴν βροντώδη.

— Ναί, ἀπεκρίθη αὐτὴ καὶ ἀπώλεσεν ὄλοσχερῶς τὰς αἰσθήσεις.

Ὁ σύζυγος τῇ ἔδωκε νὰ εἰσπνεύσῃ ἄλλα τινὰ, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔρρανε τὸ πρόσωπόν της διὰ ψυχροῦ ὕδατος μέχρις οὗ εἶδεν αὐτὴν συνελθούσαν· εἶτα τὴν ἀρῆκε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ βαδίζῃ ἐν τῷ δωματίῳ λίαν τεταραγμένος.

Ὅταν ἡ Ῥοζαλία εἰσῆλθε πάλιν ἵνα ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ ἀναγκαζοῦντα ὑλικά ἦσαν ἐτοιμα, ὁ κόμης τῇ εἶπε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ περιμείνῃ ὀλίγον· ἐπειτα πλησιάζας εἰς τὴν θύραν τοῦ προσευχηταρίου, ἐκραύασεν·

— Ἐὰν ἀθλιὸς τις, δειλῶς κηλιδῶσας τὸ ὄνομα μου, εἶναι κεκρυμμένος ἐδῶ μέσα, καὶ δὲν θέλῃ νὰ κτισθῇ ζῶν, ἄς ἐξέλθῃ αὐτός ἵνα κατηγορήσῃ ὡς ἐπίορκον τὴν κόμησσαν Μερσέ. Τρία λεπτὰ τῆς ὥρας τῷ παραχωρῶ, τούτων παρελθόντων, ἐκτελοῦνται αἱ διαταγαί μου.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κόμησσα, ὡς πτώμα ὠχρά, ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης ὡς δαιμονιώσα, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν τοῦ προσευχηταρίου, ἀλλ' ὁ κόμης τὴν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ. Πρὸς στιγμὴν τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε κινήσιν τινὰ ἐντὸς τοῦ προσευχηταρίου, ἐπειτα τὸ πᾶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη ἠρεμίαν, καὶ σιγὴ θανάτου ἐδέσποζεν ἐν τῷ κοιτῶνι.

Ὁ κόμης ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὸ ὠρολόγιον, καὶ ὅταν παρῆλθον τὰ τρία λεπτὰ, ἐκάλεσε τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Ῥο-

ζαλίαν, καὶ διέταξεν αὐτοῖς ν' ἀρχίσωσι τὸ ἔργον.

Ἐπέφωσκεν ἤδη ἡ ἡώς, ὅτε ἡ ἐργασία ἐπεραιώθη.

Ὁ κτίστης παρεδόθη πρὸς τὸν ὑπηρέτην Λουδοβίκον, πρὸς ὃν ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ φέρῃ τὸ πρόγευμα καὶ νὰ παραγγεῖλῃ νὰ ζεύξωσιν ἀμέσως τοὺς ἵππους εἰς τὴν ὀδοιπορικὴν ἀμαξάν, διότι ὁ κόμης ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῆς κομήσεως εἰς τὴν ἔπαυλιν *Brèche*, καὶ νὰ διαμείνῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐκεῖ μετὰ τῶν φίλων του.

Ὅτε ἐξῆλθεν ὁ ὑπηρέτης, ἡ κόμησσα, ἐκρηγνυμένη εἰς δάκρυα, ἀνέκραξε·

— Δὲν ἀναχωρῶ.

— Ἦ ἀναχωρήσεις; καὶ Ἦ ἀναχωρήσεις καὶ θὰ ἔλθῃς μαζί μου, καὶ ἂν ἀκόμη ὤφειλον νὰ σὲ σύρω ἐκ τῆς κόμης, εἶπεν ἀγρίως ὁ κόμης· ὅταν δὲ μετὰ ἐν τέταρτον ἔφθασεν ἡ ἀμαξά, ἠμικρανεῖ ἔτοπο-βήτησεν αὐτὴν ἐκεῖ καὶ ἀνεχώρησεν.

Καθ' ὁδὸν ὁ κόμης διέταξε νὰ εἰσελθούσιν εἰς τὴν Βανδώμην καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸν χρυσοχῶν Δουβιθιῆ.

Ἐκεῖ κατεβίβασε τὴν κόμησσαν, ἣτις εἶχε τὸ πρόσωπον διὰ πυκνοῦ πέπλου κεκαλυμμένον, καὶ δίδων αὐτῇ τὸν βραχίονα, εἰσῆλθον εἰς τὸ κατῴκημα καὶ εἶπε πρὸς τὸν κύριον, δεικνύων αὐτῷ τὸν ἐσταυρωμένον, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει μετ' αὐτοῦ.

— Ἐλάβετε τὸν ἐσταυρωμένον τοῦτον παρὰ τινος τῶν αἰχμαλώτων Ἰσπανῶν ἀζιωματικῶν, πρὸ μικροῦ ἀφίχθέντων;

— Ὅχι, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Δουβιθιῆ, ποτὲ δὲν εἶδον τὸν ἐσταυρωμένον τοῦτον.

— Καλὰ· σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ κόμης, θέτων πάλιν εἰς τὸ θυλακίον του τὴν εἰκόνα· τὸ ὑπόπτεισα· μὲ ἠπάτησαν.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὠδήγησεν ἔξω τὴν κόμησσαν, ἀνεβίβασεν αὐτὴν πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν, καὶ σιωπηλοὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πρὸς τὴν ἔπαυλιν *Brèche* ἀγούσαν.

Ἐκεῖ ἡ κόμησσα ἠναγκάσθη νὰ καταπέσῃ εἰς τὴν κλίνην, καταλυφθεῖσα ὑπὸ ἰσχυροτάτου πυρετοῦ, ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας κρατήσαντος αὐτὴν ἐν παραφορᾷ, καὶ καθ' ἃς οὐδὲ πρὸς στιγμὴν τὴν ἐγκατέλειπεν ὁ σύζυγος αὐτῆς. Τὴν δεκάτην ἔκτην ἡμέραν, ὁ κόμης ὠδήγησεν αὐτὴν πάλιν εἰς τὸν πύργον *La Brèche*, ὅπου ἐπὶ ἄλλας δέκα ἢ δωδεκά ἡμέρας ἔμεινε πάντοτε πλησίον αὐτῆς· ἐπειτα τὴν ἀφῆκε πορευθεῖς εἰς Παρισίους, ὁποῦθεν, ὡς ἤξευρομεν, δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Χρ. Π. Μ. Πύργου, Γ. Μ. Λευκάδα, Β. Κ. Β. Κυδωνίας, Α. Β. Δομοκού, Δ. Σ. Δήμαρχου, Πράμαντα, Ι. Τ. Μοίραρχου, Νιούπιου, Α. Α. Γ. Ἀρταν, Κ. Κ. Χελκίδας, Α. Β. Ἄνδρον, κυρίας Α. Α. καὶ Χ. Α. Γ. Σύρον, Α. Α. ἀντισυνταγματάρχην, Φανάριον, Σ. Π. Γ., Χ. Τ. καὶ Μ. Κ. Ρωσσίαν. Ἐλήφθησαν Β. Ἑλλά ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Π. Πάτρας, διορθώθη ἀπεστάλη. — κ. Π. Μ. Σίφνον. Μὴ διασπαρῆσθε τὸ μέτρον εἰνε γενικόν. — Γ. Τ. Πάτρας. Παραδεχόμεθα. — Α. Κ. Λευκάδα. Λαμβάνετε πάντα τιμὴ βιβλίου, δρ. 15 — κυρίαν Χ. Π. Μ. Τούλτσαν. Εὐχαριστῶ; φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Α. Ἀργαλαστήν. Καὶ δικαστικῶς ἢ προβῶμεν, ἂν δὲν λάβωμεν τὰ καθυστερούμενα.